

SABAH NAMAZININ EHEMMİYETİ VE FAZİLETİ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا
فِيهِ كَمَا يَنْبَغِي لِجَلَالِ وَجْهِهِ وَلِعَظِيمِ سُلْطَانِهِ.
وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا وَ سَنَدِنَا وَ تَاجِ
رُؤُوسِنَا وَ طَبِيبِ قُلُوبِنَا مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَعَلَى آلِهِ
وَ صَحْبِهِ وَ مَنْ تَبِعَهُ بِإِحْسَانٍ أَجْمَعِينَ الطَّاهِرِينَ
الطَّاهِرِينَ. أَمَّا بَعْدُ:

el-Hamdülillâhirabbi'l-âlemîn

Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi kemâ yenbeğî li-celâli vechihî ve li-azîmu sultânih.

es-Salâtu ve's-selâmu alâ seyyidînâ ve senedinâ ve tac-i ruûsinâ ve tabîb-i kulûbinâ Muhammedini'l-Mustafâ ve alâ âlihî ve sahbihî ve men tebi'ahû bi-ihsânin ecmaîne't-tayyibîne'tâhirîn.

Emmâ ba'd:

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Sabah namazı önemli bir namazdır. Yatsı ve sabah namazı daha büyük bir fedakârlık göstererek kılınan namaz olduğu için cemaate giderek bu namazlara riayet edenlere, camilere giderek eda edenlere çok büyük sevap verilir. Peygamber Efendimiz münafıkların bu iki namaza takat getiremediğini beyan ediyor. Çünkü uykusundan fedakârlık yapamaz, zahmete giremez. Bir münafığın göz boyamak için camiye gelivermesi gündüz kolaydır ama sabahleyin yatağını yorganını bırakıp namaza gelmek onlara zor oluyormuş.

Bu namazların sevabı büyüktür. Allah kabul eylesin.

Bizim için gurbet olan bir diyarda Cenâb-ı Allah bu namazları topluca kılmayı nasip etti. Belki içerideki camilerde bile bu sabah vakti bu kadar cemaat toplanmamıştır. Elhamdülillah.

Sevabın çokluğu cemaatin çokluğuyla orantılıdır! Cemaat ne kadar çok olursa sevap da o kadar çok olur.

a. Müslümanın Yaşamını Tasarlaması Ve Planlaması Gerekir

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz bizim rehberimizdir, önderimizdir,

serverimiz, muallimiz, mürebbimizdir, örneğimizdir. İslâm dini Allahu Teâlâ hazretlerinin bize gönderdiği talimattır. Hayat-ı dünyayı yaşamamanın reçetesidir, talimatıdır. Bu hayat-ı dünya böyle yaşanmalı, demektir. Bir talimnamedir, yönergedir. Onun için müslüman dünya yaşantısını, hayatını kendine özgü, kendine has, mahsus bir şekilde sürdürür.

Müslümanın kendine özgü, kendine has bir yaşam tarzı vardır. Yaşamını tasarlama, planlama özelliği vardır. Kendisinin özel düşünme âlemi, zihniyeti vardır. Müslüman; müslümanca düşünür, müslümanca yaşar, müslümanca davranır. Müslüman, müslümanca davranış üretir. Müslüman, müslüman olmayı taklit etmez. Müslüman, insan onları Cenâb-ı Hakk'ın yoluna sevk eder. Sevk edicidir, yol göstericidir, yönlendiricidir. Başkasının yönüne, sözüne uymaz. Çünkü kendisinin özel değer âlemi, değerler dünyası vardır. Kendisinin özel değerlendirmeleri vardır.

Bizim için hayat; zevkimizin, nefsimizin, keyfimizin istediği şeyleri yapabilmek değildir. Hayatta amacımız bu değildir!

Bizim hayattaki amacımız Cenâb-ı Hakk'ın rızasını kazanmaktır. Cenâb-ı Hakk'ın rızasını kazanmak için de zahmete girmektir, masrafa girmektir, fedekarlık yapmaktır. Almak değil vermektir, menfaat kazanmak değil menfaatlere feragat etmektir. Bu maddeci dünyacıların düşünce tarzına tamamen aykırıdır. Biz buradan ayrılıyoruz. Onlar için hayat tamamen bizim düşündüğümüzün karşısında başka türlü sürdürülmelidir. Onların amaçları başkadır. Onlar gününü gün etmek ister, zevkini yaşamak isterler. Çalışırken de zevkini yaşayacağı parayı kazanmak için çalışır. Onun için çılgınca eğlenir, her yoldan kazanmaya kendi kendine ruhsat verir. Nasıl kazanırsan kazan, başkalarının gözyaşı pahasına, başkalarının feryâd u figânı üzerine bile bina edilse başkalarının sömürülmesi, öldürülmesi pahasına bile olsa kazanmayı düşünür. Fabrikasının ürünleri satılsın diye iki milleti harbe sokar. İlaçları satılsın bir ülkede diye hastalık mikrobu yayar. Çünkü amacı kazançtır. Sorumluluk duygusu yoktur. Bir gün bu yaptıklarımın suçlu olarak ellerim kelepçeli esir gibi bağlı olarak hesabını vereceğim, diye düşünmez! Biz de daima o hesabı düşünürüz.

İslâm'ın ana düşüncesinde, temelinde âhi-retteki hesap vardır, din günü vardır. Biz Cenâb-ı Mevlâ'nın huzuruna varacağımızı ve herkesin dünyadaki icraatına göre karşılık bulacağımızı [biliriz].

Din: Karşılık

Yevmü'd-dîn, “karşılığın verildiği gün” demektir. *The day of religion*, “Dinin günü” mânasına değildir. Din, “karşılık” demektir. Onun için Arapça'da;

Kemâ tedînû tûdân. “Ne yaparsan onun karşılığını bulursun, ne ekersen onu biçersin!” denilir.

Din, kelimesinden *dâne-yedînü* fiili.

Biz daima ettiğimizin karşılığını bulacağımızı bildiğimiz için iyi işler yapmaya çalışıyoruz. Bizim için başkalarının bizim iyiliğimizi bilmesi, anlaması, takdir etmesi önemli değildir. Allah bilsin yeter, deriz. Dedelerimiz; “İyilik yapıp da denize at, balık bilmese de Hâlık bilir.” diye söylemiştir. Denize at kimse bilmesin. İyiliği yap, denize at; gark olsun gitsin. Ama “Cenâb-ı Hak bilir! diye düşünürüz.

Bir Őeye Őahit, bir delil getirmek gerektiği zaman; “Cenâb-ı Allah biliyor ki... Vallahi, Allah Őahidimiz olsun, Allah biliyor ki...”deriz. Allah’ın bizim her yaptığımızı bildiğini, bizi her an gördüğünü, her zaman bizimle olduğunu düşünürüz. Sorumluluk duygusuyla hareket ederiz.

İyiliğimizi saklarız. Çünkü gösteriŐin dünyevî, maddeci bir davranış, ahlâk olduğunu biliriz. Sömürü aracı olduğunu biliriz. GösteriŐin sonucunda insanlarda alkıŐ ve menfaat toplanacağı için gösteriŐin aksine hareket ederiz. Hatta gösteriŐsizliđi düstur ediniriz. Hatta gösteriŐ [olur] diye yaptığımız icraatı söylemeyi, saklamayı esas alırız.

“Kaç defa haca gittin hacı efendi?” dersin. Boynunu büker; “Bilmiyorum ki Cenâb-ı Hak kabul etti mi?..” der. Sayısını söylemez.

“Bu gün oruçlu musun?” dersin; hık mık der, Allah kabul etsin der. “Oruç tuttum.” dememeye çalışır.

İyiliklerini saklar.

İyi bir müslüman, hakiki bir müslüman cevherdir. Emsali bulunmaz bir mücevherdir.

İyi bir müslüman, İslâm'ı hazmetmiş olan, Allah'a inanmış bir müslüman iksirdir, iksir-i âzamdır. Hangi maddeyi içine soksan altın yapan maddeye iksir derlermiş. Müslüman öyledir. Neyi tutsa altın eder, altın yapar. Hakiki müslüman; müslüman olabilmiş insan, mü'min-i kâmil olmuş insan, her davranışı Cenâb-ı Hak'ın rızasına uygun olarak müslümanca yapabilmiş insan ahlâkını müslümanlaştırılmış, nefs-i emmâresini müslüman edebilmiş insan [iksir gibidir]. Yoksa nefis içerde aynı nefsanî, şehvanî zihniyetle çalışmaya devam ediyorsa o zaman ürünler sakat çıkar.

Kötü insanların faaliyetlerinden kötü ürünler çıkar. Mikropların üremesinden, bakterilerin faaliyetlerin tahammür olur, fermantasyon olur. Kötülerin icadından kötü şeyler olur. Kötü demirden iyi kılıç yapılmaz. Cevherin güzel olması lazım, has olması, safîleşmesi lazım. Onun için biz her şeyimizi Allah rızası için yapmak azmindeyiz, kararındayız ve yolundayız. Onun için her işte; “Cenâb-ı Hak bu konuda ne buyurmuş?” diye düşünmek, aramak, bulmak, bilmek zorundayız. Cenâb-ı Hak'ın isteğini, hükmünü bilmek zorundayız. Hükmünü bilince de onu uygulamak zorundayız. Peygamber

Efendimiz ne tavsiye etmiş, nasıl yapmış; onu öğrenmek, onu uygulamak durumundayız. Onun için İslâm ilimle yaşar. İlim, İslâm'ın hayatıdır.

الْعِلْمُ حَيَاةُ الْإِسْلَامِ

el-İlmü hayâtü'l-islâm. “İlim; İslâm'ın hayatıdır, canıdır.”

Hayat ne demek?

Can.

Can gittiği zaman ne olur? Canlı bir varlığın canı gittiği zaman ne olur?..

Ölür.

İlim gittiği zaman İslâm ne olur?

Ölür. Ruhsuz bir ceset gibi olur!

Ermeni'nin birisi, yakını öldüğü zaman ağlamış:

“Niye ağlıyorsun?” demişler.

“Hayretteyim, az önce konuştum. Bu adama ne oldu? Aynı kalp damar, aynı kol bacak, aynı kas kemik... Az önce aramızdaydı. Şimdi yok! Bu ne müthiş bir olay!..” demiş.

Hayat müthiş bir olaydır. Hayatın bitmesi de müthiş bir hadisedir, insanı heyecanlandıran bir hadisedir.

İslâm'ın hayatı cahillikle, ilimsizlikle gider. İslâm, İslâm'ı bilmeyen müntesipleri yüzünden çok şaibe altında kalır. İslâm bilmeyen müslümanlar yüzünden İslâm'a çok sözler söylenir. İslâm çok töhmet altında kalır. Hâlbuki İslâm ayıplardan müberradır. Her ne kadar ayıp varsa sakat müslümanlardadır. Müslümanlığı anlayamamış insanlarda, anlayamadığı hâlde "Ben müslümanım." diye ortaya çıkmış insanlardadır.

b. Güzel Müslüman Olun ki Başkaları da Sizin Vesilenizle Müslümanlığa Heves Etsin

Onun için bu zaman müslümanları, Müslümanlığını biraz saklamalıdır ki İslâm'a töhmet olmasın. Aman "Ben müslümanım." falan diye söylemeyin. Çünkü; "Müslümanlar hep böyle kusurlu mudur, derbeder midir, cahil midir, perişan mıdır, hep böyle şaşkın mıdır, acayip midir?!.." demesinler.

Güzel müslüman ol ki "ben müslümanım." dediğin zaman başkaları da; "Ben de müslüman

olmalıyım. Yahu İslâm ne kadar güzelmiş! Ben de müslüman olayım...” desin.

Benim bir doktor tanıdığım vardı, Ankara’da Hacettepe’de profesör. Amerika’da tahsil görmüş.

“Benim Amerikalı hocam beni sevdiğinden neredeyse beni görüp müslüman olacaktı!” demişti.

Belki de bu çalışkan olduğundan dürüst, temiz, saygılı olduğundan öyle demiş idi. Belki de müslüman olmuştur. “Sizin yolunuz hak yol, ben de müslüman oluyorum.” demiştir.

Allah bize İslâm’ı tam anlamayı, tam uygulamayı nasip etsin.

Cenâb-ı Hakk’ın rızasına uygun hareket etmek için Cenâb-ı Hakk’ı daima düşünmek lazımdır. Cenâb-ı Hakk’ı hatırdan çıkarmamak lazımdır.

Unutmanın Arapça’daki karşılığı nedir?

Nisyan.

Nisyan; unutma.

Nesiye-yensâ, nâsi, mensî...

Nâsî, unutan. Mensî, unutulmuş.

Nisyan: Unutma. *Nesiye: Unuttu.* Yensâ:
Unutur.

Unutmanın karşıtı nedir?

Zekere.

Zekere-yezkürü-zikren, *zâkiren,*
mezkûren...

Zâkir; zikreden, *mezkûr;* zikredilen.

Cenâb-ı Hakk'ı zikretmek demek ne de-
mek?

Unutmanın karşılığı, Cenâb-ı Hakk'ı hatı-
rında tutmak demek. Çünkü Allahu Teâlâ haz-
retleri bir âyet-i kerîmesinde iyice anlayalım
diye açıkça buyuruyor ki;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا... لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ

*Yâ eyyühellezîne âmenû lâ tekûnû kelle-
zine mesullâhe.*

“Ey iman edenler! Sakın Allah'ı unutanlar
gibi olmayın!”

Çünkü Allah'ı unutan Allah'ın karşısına va-
racağını Allah'ın kendisini hesaba çekeceğini
düşünmeyen insan, kâinatın canavarıdır hem

de en korkunç canavardır. Âhirete inanmayan, Allah'a inanmayan, mesuliyet uygusu taşımayan kişiler canavardır. Hem de en korkunç canavardır.

Hindistan'da üç metre boyunda bengal kaplanları olur. Bir fıkrada anne bengal kaplan yavru kaplana çevreyi öğretirken demiş ki;

“Bu geyiktir. Bunun kokusunu al. Bunu sen yakalarsın, tutarsın, yersin; bu senin gıdandır.”

Bir de tarlada çalışan insanı göstermiş:

“Bu da en tehlikeli canavardır, en tehlikeli canlıdır. Bu bizi kafese sokar!..” demiş.

Bir insan müslüman değilse en tehlikeli mahlûktur. Kâinatta da doğada da tehlikelidir. Doğayı da onlar mahveder.

Medenî bir milletin mensubu, çevreyi sade yaşayan bir milletin mensubundan kırk üç defa daha fazla kirletirler. Zavallı masum bir sade milletin mensubunun çevreye verdiği zararın kırk üç misli kadar kirletiyor. Havayı, suyu, toprağı, istikbali; her şeyi mahvediyor. İnanmamış insan çok tehlikelidir. İnsanlık için dünya için doğa için sulh için selamet için her şey için tehlikelidir.

Emperyalizmin, sömürücülüğün, yayılmacılığın, başka insanları zorla kullanmanın, zenginlikleri sömürmenin tarihini okursanız korkunç rakamlarla korkunç katliamları görürsünüz! Türkiye’de zelzele faciası olmuştur. 17 bin kişi - daha fazla veya daha az- ölmüştür.

17 bin kişi ne demek?!..

Çanakkale Harbi’nde 500 bin yetişmiş Osmanlı efendisi şehit olmuştur!

Avusturalya’da bir İngiliz bana “Nerelisiniz?” diye sordu. “Çanakkaleli’yim.” dedim.

Hani sizin Gallipoli, Gelibolu; oralıyım.

Bana; “Siz dedi benim dedemi öldürdünüz!” dedi. Gülerek söylüyor. Ben de ona;

“Dedenin Gelibolu’da işi ne idi?!.. Burası Avusturalya, dedenin Gelibolu’da işi ne idi?!..” dedim.

“Siz haklısınız. Bizi İngilizler kandırdı!” dedi.

Ben o zaman Avusturalyalılar’ın kendilerini İngilizler’den de biraz farklı hissettiklerini görünce şaşırıdım. “Bizi İngilizler kandırdı!” diyor.

Mehmet Akif'in;

*Eski dünyâ, yeni dünyâ, bütün akvâm-ı be-
şer*

...

*Kimi Hindû kimi yamyam kimi bilmem ne
belâ*

dediği gibi hepsini topladılar getirdiler.

Bunların içinde müslümanlar da varmış. Nihayet bizimkiler anlamış. Karşılarındakinin bir kısmı siperlerinde ezan okuyormuş. Yöneticilerine;

“Bizi müslümanlarla mı çarpıştırıyorsunuz?!” demişler.

Bakın cahilliğe! Cahillik olduğu zaman müslüman müslümanı kullanarak öldürebiliyor. Kandırılarak öldürülebiliyor. 500 bin şehit!

Çanakkale Harbi'ne katılmış bir gazi Balıkesir'de anlattı:

“Biz Çanakkale'de harpteyiz. Galatasaray Lisesi'nin son sınıf öğrencileri biz de savaşa katılalım diye neşeli bir heyet hâlinde güle oynaya, cıvıl cıvıl geldiler.” dedi.

Savaşa gelmişler ama gülerek oynayarak geziye gider gibi neşeli.

“Sonra savaş bir başladı, çocuklar ağlamaya başladı. Savaş korkunç zor bir durum. Çocuklar için vahametini o zamana kadar anlamamışlar. Bombalar patlamaya, yaralananlar yere düşmeye başladığı zaman ağlamaya başladılar!” dedi.

O sınıftan kimse geri dönmemiş. Galatasaray Lisesi'nin albümünde o sınıf hepsi şehit diye yazılmıştır!

500 bin şehit! İstiklal Harbi'ndeki şehitlerimizi, Balkanlar'daki şehitlerimizi nasıl anlayabiliriz?!.. Kosova'ya bakın, Bosna Savaşı'na, toplu mezarlara bakın! Bulgaristan'ın Jivkov zamanında yaptıkları katliamı düşünün! Kafkasya'da, Çeçenistan'da yakın zamanda olanları düşünün. Allah'tan korkmayan insanlar dünyanın en tehlikeli mahlûkatlarıdır! Bunun sorumluluğu bize aittir. Sorumlusu biziz, cezayı ondan çekiyoruz.

Yedi asır Balkanlar'da hüküm sürdüğümüz hâlde orada böyle canavarları mevcut bırakmamız, bizim oralara imanı öğretmememiz ilahî

bir suçtur, bir kabahattir; onun cezasını çekiyoruz. Onun cezasını çekmişizdir.

İslâm, Müslümanlık için çalışmayı emreder. Müslümanın ana mesleği İslâm'ı yaymaktır. Nitekim Sırp da; “Yahu bu Müslümanlık nasıl, ne kadar engellemeye çalışsan yayılıyor, sınır tanımıyor, yayılıyor diye?..” diye ayağa kalkmıştı. O zamanki gazetelerden hatırlıyorum.

c. Osmanlı, Fatih'in Bıraktığı Yerden Devam Etmediği İçin Yıkıldı

Avusturalya'ya bir şeyi anlattılar:

Sırp, müslüman olmuş. Ailesi ilk önce muhalefet etmiş, bağırılmış çağırılmış... Bizim kardeşler çalışmışlar, müslüman etmişler. Allah da nasip etmiş, müslüman olmuş. Babası anası Sırp'a çok kızmış. Şimdi babası da müslüman olmuş; kızmış kızmış, müslüman olmuş. Şimdi anası da yumuşamış, müslüman olma yolundaymış...

İslâm sınır tanımıyor. İslâm için çalışmak lazım.

Osmanlı şaraba, aşka gazel yazdığı için yıkılmıştır! Osmanlı'nın işi şarap değil idi. Osmanlı'nın işi Fatih'in bıraktığı yerden devam edilmeliydi.

Fatih bizim için çok önemli bir kişidir. İcraatı, çalışması, zihniyeti, hayatı, faaliyetleri, başarıları bakımından çok önemli bir kişidir. Fatih; kendisine çok yabancı olan diyarlarda faaliyette bulunmuş, bu diyarlarda bilmem kaç tane ülkeyi, beyliği, devleti yıkmış, kendi ülkesine katmış bir insandır. Teslim aldığı zamandan ruhunu teslim ettiği zamana kadar ülkesini bilmem kaç misli büyütmüş insandır. Rakamları unuttum ama muhteşem rakamlardı.

Fatih Trabzon Pontus hükümetine sefer yaptığı zaman Trabzon'da dağa tırmanırken akrabası bir yaşlı kadın;

“Sultanım! Küçük bir kale için bu zahmeti çekmek niye?” demiş.

Çünkü atın çıkamayacağı kadar dik bir yokuşa gelince Fatih inmiş. Yürüyüşünü engellemeyecek şekilde kaftanı da beline dolamış. O şahin burnundan terler damlamaya başlamış. Sultan ama terliyor, yokuş çıkıyor.

“A sultanım, bir küçük kale için bu zahmeti çekmek niye?” deyince diyor ki;

“Cenâb-ı Hak İslâm’ın cihat kılıcını bu asırda bize emanet etmiştir. Biz bu vazifeyi yapmazsak Cenâb-ı Hak bize bunu sorar!”

Önce Amasra Kalesi’ni aldı, sonra Trabzon’a doğru gitti. Amasra, Karadeniz’in çok güzel bir kasabasıdır. Tabiatı çok güzeldir. Kartpostal manzarası olacak kadar çok güzel güzel bir yerdir. Orada bir durup dinlenmemiştir. Bir zevk ü sefâ yapmamıştır. Bir kuzu çevirip kır sefası yapmamıştır. Sorumluluk duygusuyla hareket etmiştir. Onun başarılarının hayatının içine nasıl sığdığını anlamak mümkün değildir. Onun başarıları akla sığmaz!

Çünkü hakiki müslüman bir cevherdir. Hakiki müslüman sorumluluk duygusu taşır. Hakiki müslüman, İslâm için öyle çalışır. Cenâb-ı Hak insan günah işlediği zaman ceza verir. Günah işlediği zaman bir kötü icraat yaptı diye günah yazılır. Bazen ceza iyi bir icraat yapılmadığı, bir görevin ödevin yapılmadığı zaman da verilir. Osmanlı ödevini yapmadığı için torunları ceza çekiyor.

Bizim Balkanlar'dan çekilmemiz çok feci bir şekilde çekilmedi. Çok korkunç, çok büyük bir faciadır. Hâlâ devam etmektedir. Gözümüzün önünde devam etmektedir. Orası bizim Konya'mız gibidir. Yozgat'ımız, Kütahya'mız gibidir. Kütahya'dan Konya'dan, Bursa'dan daha fazla oralara hizmet etmişizdir, eser bırakmışızdır. Bosna; Bursa gibidir, o kadar müslümandır. Bizim oralardan çekilmemiz, Ankara'yı Konya'yı bırakmamız gibidir. Bunu idrak etmemişizdir. "Trakya'dan, Edirne'den ötesi bizim değildir." diye yetişmişizdir. Yanlıştır! Estergon'u yitirilmiş kara bahtlılarız biz! Onu bilmek, o şuurda olmak lazım.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'i numune-i imtisal, örnek almamız lazım. Peygamber Efendimiz de rahat bir döşekte yatmamıştır. Rahat döşegi bulamadığı için değil!

Bir hanımefendi Peygamber Efendimiz'e "Yâ Resûlallah yattığın yer çok haşin, sert, çok katı..." diye rahat bir döşek getirmiştir.

Peygamber Efendimiz o gece rahat döşekte yatmıştı. Sabahleyin;

“Alın bu döşegi. O kadar rahat ki gece teheccüde kalkamadım, uyumuşum kalmışım. Bunu götürün...” dedi.

Doyunca yemek yememiştir. Peygamber Efendimiz'in icraatı binlerce, milyonlarca Fatihler'e değer. Onun hayatı, insanlık tarihinin en büyük başarılarının örneğidir, tarihidir. Onun icraatı, peygamberliği, sorumluluğu, onun çalışması dünyayı değiştirmiştir, milletleri değiştirmiştir.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* teheccüde kalkardı. Gece, uykusunu bölerdi. Sabah namazını camide kılardı. Uyku fedakârlıkla bırakılır, sabah namazını camide kılardı. Sabah namazını kıldıktan sonra oturup zikirle meşgul olmayı severdi. Çünkü Allah'ı unutmamak kolay bir iş değildir. İnsan unutturur. Çünkü aldatıcı, unutturucu olaylar ve aldatıcı güzellikler çoktur. Fâni dünyanın meşguliyetleri, aldatıcıları çoktur. İnsanı sarıverir, çekiverir, oyalayıverir. İnsanı aldatıverir, Allah'ı unutan insan durumuna getirir. Allah'ı hep hatırlayan insan durumuna gelmek için özel gayret göstermek lazım. Eğitim lazımdır, zikir lazımdır!

d. Sabah Namazından Sonra İşrak Vaktine Kadar İbadetle Meşgul Olmanın Önemi Ve Mükafatı

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; “Bir kimse sabah namazından sonra camide oturur, zikirle meşgul olur, sonra kalkar, iki rekât namaz kılsa o gün hac ve umre yapmış gibi sevap alır!”

“Hocam, madem bunu biliyordun, niye bize zikir yaptırmadın? Sabah namazından sonra niye bize bunu yaptırmadın da koltuğa oturup konuşma yapıyorsun...” dersiniz ben de;

“Din ilimlerinin hatırlatılması da zikirdir de ondan!” derim. O da zikirdir, bizim bu sözlerimiz de zikirdir.

Bakayım güneşin doğması, yediyi dört beş falan geçiyor olsa güneş doğmuştur şimdi, yükselmiştir.

Güneşin doğduğu yere şark derler, maşrıık derler. Güneşin doğmasına da işrak derler. Ama k harfiyle değil q harfiyledir. Şark kelimesinden geliyor. İşrak vakti. Güneşin doğup ışıklarını şarktan etrafa yaydığı zamandır. Kırmızılığı gitmiştir. Parlamaya başlamıştır. Doğarken

güneşi görebilirsiniz. Hoşunuza da gider. Güneş bir portakal gibi ufuktan doğuyor, bakabilirsiniz. Biraz yükselir, daha büyük aydınlanır. Nihayet bakamayacağımız hâle gelir. Işınları çok olur. Şimdi o artık yavaş yavaş bakamayacağınız duruma gelmiştir.

Güneşin doğma zamanı kerahat vaktidir. Ufuktan güneşin doğma zamanında namaz kılınmaz. Bu kerahat vakti geçtikten sonra namaz kılınır.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; “Bir kimse sabah namazından sonra camide ibadet eder, sonra oturur, zikirle meşgul olur, kerahat vakti çıktıktan sonra kalkar iki rekât namaz kılsa o gün bir hac ve umre sevabı kazanmış olur!”

“Hz. İsmail *aleyhisselam*’ın soylu evladından bilmem kaç tane esiri fidye-yi necât verip kadar sevap kazanır! Rızkı bol olur. Güne böyle güzel ibadetle başlaması ölecekse o gün imanla göçmesine sebep olur...” Müjdeler vardır.

Peygamber Efendimiz bir kabileye bir küçük müfreze göndermişti. Düşmanları yendiler, ganimet aldılar, geldiler ama çok da kolay oldu. Bu sefer kısa zamanda çabucak döndüler.

Ve çok ganimetle geldiler. Peygamber Efendimiz o mücahitleri karşılamaya çıktı, ashâb-ı kirâm da *rıdvânullahi aleyhim ecmaîn* yanında. Ashab-ı kirâmdan -belki Ebû Bekir es-Sıddûk *radıyallahu anh* Efendimiz- birisi gelenleri görünce;

“Oh, ne kadar kısa zamanda ne kadar büyük ganimet!..” dedi.

Çünkü üzerlerini örtecek, avretlerini setredecek kumaşları yoktu; yiyecekleri yoktu. Bir hurmayı birisi emip ötekisinin ağzına veriyordu. O kadar sıkıntı çekiyorlardı. Her şeylerini bırakıp Resûlullah’ın yanına hicret edip gittikleri için sahâbe-i kirâm’ın büyük kısmı çok zor durumdaydı.

“Oh oh! Ne kadar kısa zamanda ne kadar büyük bir ganimet!..” dedi. Peygamber Efendimiz dedi ki;

“Ben size bundan daha büyük bir ganimeti haber vereyim mi?”

“Buyur, söyle! Bizi bilgilendir, öğret yâ Resûlallah!” dediler.

“Bir insan sabah namazından sonra oturur zikirle meşgul olur, sonra işrak vaktinde iki

rekât namaz kılsa bundan daha çok ganimet alır!” dedi.

Bu sahne de gözünüzün önünde olsun. İki rekât işrak namazı kılalım.

Allah hepinizden razı olsun.

es-Selâmu aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtü.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

8 Cemâziye'l-Âhir 1420 / 18.09.1999

Avustralya

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü